

Corr. Gent, 25 mei 2004, 21e K.

O.M. / F.T. - B.R: J.v.G.

In de zaak van het openbaar ministerie tegen:

T.F.

Verdacht van

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 par. par. 1 en 2, 20, 22, 29, 30, 39 par. 1 - 2° en par. 3, 40 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17 september 1985), de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd, namelijk ten aanzien van een inrichting die overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 6 februari 1991 als hinderlijk is ingedeeld en als dusdanig voorkomt op de indelingslijst van bijlage I bij voormeld besluit, meer bepaald ingedeeld onder rubrieken 17.3.6.1° b) en 17.3.9.1° en ingedeeld onder klasse 3, inbreuk te hebben gepleegd op de artikelen 1 en 43 par. 2 van voormeld Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991 door ongeacht de verleende vergunning en onverminderd het bepaalde in artikel 7 van voormeld besluit, als exploitant verzuimd te hebben steeds de nodige maatregelen te treffen om schade en hinder te voorkomen.

Te 9850 Nevele op 19.05.2001

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 4 par. 1 en 2, 20, 22, 25 par. 1, 29, 39 par. 1 - 2° en par. 3 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (B.S. 17 september 1985) de bepalingen van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten niet te hebben nageleefd namelijk: ten aanzien van een inrichting die overeenkomstig het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 6 februari 1991 als hinderlijk is ingedeeld en als dusdanig voorkomt op de indelingslijst van bijlage I bij voormeld besluit, meer bepaald onder de rubrieken 17.3.6.1° b) en 17.3.9.1° en ingedeeld onder klasse 3 inbreuk te hebben gepleegd op hoofdstuk 1.1 en de artikelen 3.1.1, 4.1.3.3 par. 1 en par. 2, 4.1.3.4 par. 1 en 7.3.0.1 van het besluit van de Vlaamse Regering dd. 1 juni 1995 houdende algemene en sectoriële bepalingen inzake milieuhygiëne (B.S. 31 juli 1995) zijnde:

Art. 4.1.3.3

par.1

Bij hinder of schade, of dreigend gevaar hiertoe voor de omgeving, moet de exploitant onmiddellijk de nodige maatregelen treffen om deze toestand te verhelpen en in voorkomend geval verdere verontreiniging te doen ophouden. Eventueel opgetreden verontreiniging moet hij op milieuhygiënisch verantwoorde wijze ongedaan maken.

par. 2

Accidenteel verspreide vloeistoffen mogen geenszins rechtstreeks naar een grondwater, een openbare riolering, waterloop of om het even welke verzamelplaats van oppervlaktewateren afgevoerd worden. Ze worden onmiddellijk verzameld en verwerkt overeenkomstig de toepasselijke reglementering. De exploitant beschikt over de middelen en/ of het materiaal die een snelle uitvoering van deze maatregelen toelaten.

rt. 4.1.3.4

par.1

De exploitant doet onmiddellijk melding van het voorval en van de (overwogen) maatregelen bij de burgemeester en bij de afdeling Milieu-inspectie bij:

- ernstige hinder of schade, of
- dreigend gevaar hiertoe voor de omgeving, of
- een vloeistoflek dat aanleiding heeft gegeven tot bodemverontreiniging of tot verspreiding in de riolering, oppervlaktewateren, grondwaters of naburige eigendommen.

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 41 par.par. 1 en 4 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging (B.S. 1 mei 1971)

- buiten het geval van lozing van afvalwater waardoor vergunning is verleend overeenkomstig de bepalingen van bedoelde wet
- voorwerpen of stoffen te hebben gedeponerd of geworpen in de wateren van het openbaar hydrografisch net of in openbare riolen, er vloeistoffen met schadelijke stoffen of zelfstandigheden in te hebben geloosd of er gassen in te hebben gebracht, ofwel door een bevel of door nalatigheid een dergelijke daad te hebben uitgelokt, eventueel omdat de verdachte vaste of vloeibare stoffen gedeponerd of doen deponeren heeft op een plaats vanwaar ze langs natuurlijke weg in de wateren van het openbaar hydrografisch net of in openbare riolen konden terecht komen terzake stookolie

Te 9850 Nevele op 19.05.2001

Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 3, 11 en 29 van het decreet dd. 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer (B.S. 5 juni 1984) werken of werkzaamheden te hebben verricht of te hebben laten verrichten die verboden zijn in toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten namelijk door bij inbreuk op de artikelen 1 en 3 van het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen spijs het verbod direct stoffen van lijst I of II alsmede indirect stoffen van lijst I (bijlagen aan het besluit) te hebben geloosd, terzake minerale oliën en koolwaterstoffen (lijst 1).

Te 9850 Nevele op 19.05.2001

Nopens de procedure

(...)

Op strafrechtelijk gebied

Nopens de ten laste gelegde feiten

Op 5 juni 2001 stelde de politie van NEVELE op vraag van de milieuambtenaar een onderzoek in naar de verontreiniging met mazout van een gracht langs de Poekestraat. Een buurtbewoner had daarvan melding gedaan.

De politie stelde vast dat een op dat ogenblik droogstaande gracht over 100 meter met stookolie verontreinigd was.

Al snel bleek dat de verontreiniging zijn oorsprong vond op het erf van de beklagde.

De beklaagde is landbouwer-veehandelaar.

Hij verklaarde het volgende: "Voor mijn beroep bezit ik een vrachtwagen. Op vrijdag 19 mei 2001, denk ik, rond 8.30 u. heb ik mijn vrachtwagen tegen mijn stalling op mijn erf geplaatst. Ik begon de brandstoftank te vullen met de vulslang komende van mijn mazouttank die op de bovenverdieping van de stalling ligt. Terwijl ik bezig was ging de telefoon in mijn woning die een twintigtal meter verder gelegen is. Ik nam de telefoon op terwijl ik de mazout uit de vulslang liet verder lopen. Ik heb geen gedacht meer hoelang ik ongeveer aan het toestel ben gebleven. In ieder geval toen ik terug buiten kwam was gans de oprit van het voorerf ondergelopen met mazout. De brandstoftank was overgelopen en ik ben niet in het bezit van een pomp die automatisch afslaat wanneer de tank vol is.

Ik heb geen gedacht om de hoeveelheid mazout dewelke op mijn erf is gevloeid. De mazout heeft zich een weg gezocht naar de greppel die ligt op het voorerf tussen de betonstrook en het grind. Deze greppel is op het uiteinde voorzien van een riolering dewelke met buizen in verbinding staat met de afwateringsgracht achteraan mijn erf. Over de materie van de buizen weet ik niets, deze zijn er nog geplaatst door de vorige eigenaar. Ik trachtte eerst met houtzaagsel de mazout te absorberen, toen dit niet lukte ben ik begonnen met een waterslang en heb getracht de mazout weg te spuiten. Ik heb wegens tijdsgebrek verder de waterslang gewoon de ganse dag laten stromen zodat de mazout mee weggespoeld was. Ik ben zelf strafrechtelijk en burgerlijk aansprakelijk in deze zaak".

In opdracht van OVAM werd een verkennend onderzoek uitgevoerd op 7 juni 2001.

De deskundige stelde lokaal een sterke verontreiniging met diesel van het slib in de gracht vast.

De totale hoeveelheid weggelopen diesel wordt geraamd op 1.000 tot 1.500 liter.

Als veiligheids- en voorzorgsmaatregel diende volgens haar zo snel mogelijk de sterk verontreinigde sliblaag over ca 100 m te worden verwijderd om verdere verspreiding te voorkomen.

Via een beperkt bodemonderzoek zou moeten vastgesteld worden in welke mate de ondergrond verontreinigd is ter hoogte van het erf. Via een beperkt grondwateronderzoek zou moeten vastgesteld worden in welke mate de verontreiniging zich via het grondwater of het oppervlaktewater verspreid heeft.

Op 27 juni 2001 verklaarde de beklaagde dat hij reeds verschillende firma's gecontacteerd had om de sanering te doen maar dat hij nog geen enkele offerte ontvangen had maar dat hij bereid was om de kosten van sanering zelf te betalen. Aan de situatie ter plaatse was echter nog niets gewijzigd.

Op 23 oktober 2001 was er nog steeds niets gewijzigd en wachtte de beklaagde nog steeds op offertes maar hij wist wel al dat de sanering rond de drie miljoen BEF zou kosten. Hij verschuilde zich achter de discussies tussen de verzekeringsmaatschappijen. Bovendien ging het volgens hem slecht in de veeteelt en moest hij nog zijn lening afbetalen.

De beklaagde werd verschillende malen aangemaand door OVAM om te saneren.

Op 25 april 2002 verklaarde hij echter nog steeds niets te hebben ondernomen.

Opnieuw werd hij door OVAM aangemaand om voor 1 december 2002 een beschrijvend bodemonderzoek te laten uitvoeren.

Op 20 augustus 2002 werd een beschrijvend bodemonderzoek uitgevoerd en uit het verslag blijkt dat zowel voor de bodem als voor het grondwater de sanering zich opdringt (st. 81).

Op 9 februari 2003 hield de beklaagde echter voor dat de politie hem naar aanleiding van de vaststelling had gezegd de toestand te laten tot wanneer alles onderzocht was, maar dat dit inmiddels zolang geduurd heeft dat kosten voor verwijdering nu voor hem onbetaalbaar zijn.

Uit verder onderzoek bij de technische dienst is gebleken dat de gracht deel uitmaakt van de captatiezone "Poekebeek" en verbonden is met het waterspaarbekken te Kluizen. Ook bleek de beklaagde geen milieuvergunning te bezitten voor de mazouttank in kwestie.

Op 5 juni 2003 verklaarde F.T.: "Tot op heden werd nog niet overgegaan tot sanering en wel om volgende redenen:

Er werd door mij een firma aangesproken teneinde de oppervlakte van de verontreiniging in te perken zodat de kosten voor mij tot een minimum kunnen beperkt worden. De naam van de firma kan ik mij niet onmiddellijk herinneren. Hiertoe werden een veertiental dagen geleden stalen genomen en vandaag werden nog waterstalen genomen. Een resultaat daarvan kan ik u niet voorleggen. Wat de bewuste tank betreft: ik weet niet meer of er door mij melding daarvan werd gedaan aan belanghebbende diensten".

Ter terechtzitting herhaalde de beklaagde als verantwoording van zijn nalatigheid dat de politie hem destijds had gezegd de toestand te laten tot wanneer alles onderzocht was, maar dat dit inmiddels zolang geduurd heeft dat kosten voor verwijdering nu voor hem onbetaalbaar zijn.

Het staat vast dat de beklaagde onzorgvuldig is geweest door tijdens het tanken de plaats te verlaten terwijl het tanken verder ging. Bovendien was zijn installatie niet beveiligd tegen overvulling.

Uit het bovenstaande en het strafdossier blijkt dat, nadat de lozing zich heeft voorgedaan, de beklaagde bijzonder nalatig is geweest om zowel de diensten te verwittigen als om de noodzakelijke maatregelen te treffen om verdere schade te voorkomen.

Integendeel door zijn tussenkomst en een ganse dag de mazout weg te spoelen met water werd deze nog meer verspreid. Art. 4.1.3.3. par. 2 VLAREM II verbiedt nochtans uitdrukkelijk dergelijke handelwijze.

De beklaagde wordt niet vervolgd op grond van art. 29, par.1, 4° Grondwaterdecreet dat de nalatigheid en het gebrek aan vooruitzicht bestraft bij het gebruik van roerende of onroerende goederen en die de oorzaak zijn van grondwaterverontreiniging.

Hij wordt echter wel vervolgd op grond van art. 29, par. 1, 3° Grondwaterdecreet en art. 3 van het Besl. VI. Reg. houdende reglementering van handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen, nl. door het direct lozen van minerale oliën en koolwaterstoffen.

De rechtbank acht de tenlasteleggingen A., B., C. en D. bewezen.

Nopens de straffen

De feiten onder de tenlasteleggingen A. en B. kunnen krachtens art. 39, par. 1 van het Milieuvergunningdecreet worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 1 jaar en/of met een geldboete van 100 EUR tot 100.000 EUR.

De feiten vermeld onder de C. zijn door art. 41, par. 1 van de Oppervlaktewaterenwet strafbaar gesteld met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 6 maanden en/of een geldboete van 26 EUR tot 5.000 EUR.

De feiten onder de tenlastelegging D. kunnen krachtens art. 29, par. 1 van het Grondwaterdecreet worden bestraft met een gevangenisstraf van 8 dagen tot 5 jaar en/of met een geldboete van 26 EUR tot 10.000 EUR.

(...)

De hierboven bewezen verklaarde tenlastelegging A., B., C. en D. zijn de uiting van éénzelfde misdadig opzet zodat voor de onderscheiden feiten slechts één straf dient opgelegd, de zwaarste zijnde deze vastgesteld door het Grondwaterdecreet.

De beklaagde heeft niet de minste moeite gedaan om het terrein te saneren en heeft nagelaten de nodige maatregelen te nemen teneinde verspreiding van de bodem- en grondwaterverontreiniging te voorkomen.

Hij is aldus bijzonder lichtzinnig en nalatig geweest en toont niet de minste bekommernis om de schadelijke gevolgen voor mens en milieu. Enkel zijn direct financieel voordeel speelt een rol.

Grondwater is tegelijk van levensbelang maar ook bijzonder kwetsbaar en moeilijk te herstellen.

Zowel voor de huidige als ten behoeve van de komende generaties moet daar dan ook met de grootste zorg worden met omgegaan.

De beklaagde ontbeert die milieuzorg.

Al deze elementen verantwoorden een geldboete zoals hierna bepaald.

(...)

DE RECHTBANK, recht doende OP TEGENSPRAAK,

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A., B. (zoals aangevuld), C. en D. samen tot een GELDBOETE van (duizend frank gedeeld door 40,3399 en verhoogd met duizend negenhonderd negentig decimes =) VIERDUIZEND NEGENHONDERD ZEVENENVIJFTIG KOMMA ZEVENENTACHTIG (4.957,87) EUR.

(...)